

lidt af en enfoldig Pusling — han stod nu her foran ham fuld af Iver og forfægtede selvstændige Anskuelser, aabenbarede en Indsigt, udfoldede en Sagkundskab, der ganske overvældede ham.

Han tog af dette en ny Bekræftelse paa, at meget af den Miskendelse og Uret, hvorunder Bønderne alle Dage havde lidt og endnu led, alene skyldtes Mangel paa ret Forstaaelse af den Kærne, der skjulte sig bag deres ydre Uanselighed og Ubehjælpssomhed, og at det derfor var ganske nødvendigt for dem, der vilde udrette noget mellem disse Folk, at slutte sig til dem helt og holdent for at kunne vinde deres Fortrolighed.

Anders Jørgen, der følte sig smigret ved Emanuels Interesse for hans Bedrift, blev mere og mere meddelsom. Han førte ham efterhaanden rundt gennem alle Udlænger og Udhuse, viste ham Havreboden, den lukkede Hestegang, tog ham med ind i Faarestien, ned i Roekælderen, — og Emanuel fulgte overalt uden Modstand.

Først da de kom ind i Svinehuset, og da Anders Jørgen dér i sin Ivrighed vilde have ham med over Indhegningen, for at han kunde føle Svinene paa Flæsket, lagde han sin Haand paa hans Skulder og sagde smilende:

„Tak, kære Anders Jørgen — men det, tror